

ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

" Η συγγραφέας αποκαλύπτει ωριμότητα σκέψης, πλούσιο συναίσθημα, προσωπικό αντίκρουσμα της ζωής. Οι εικόνες δικές της, αντανακλούν δικές μας αγωνίες. Η ποίηση της στέρεη, σε ακλόνητο βάθος, χωρίς ταλαντεύσεις αφήνει τη φαντασία και το πάθος ελεύθερα να κινηθούν και άνετα ν' αποδώσουν." (Έλλη Άλεξίου, δημοκρατική Άλλαγή, Άθήνα 1964)

- " ωριμη σκέψη, και πληθωρικά έκφραστικά μέσα. να τὰ όπλα της ποιήτριας με τὰ όποιά άγγίζει τὰ θέματα και πλήττει καιρία τὸ στόχο. τὸ έργο της έχει τις ρίζες του βαθειά στην κυπριακή γη και τούς καύμους της. τὰ ύποκειμενικά βιώματα παίρνουν πλάτος και έκφράζουν καταστάσεις. Πότε τὸ ἠρωϊκὸ ὕφος κι' άλλοτε ἡ λυρική φιλοσοφική διάθεση ἢ ἡ τρυφερότητα της γυναικειάς ευαισθησίας δίνουν ένα πλατύ σύνολο γεμάτο αλήθεια και πειστικότητα." (Κώστας Γραικός, Νεολαία, κ ύπρος 1967)

- " Η ποίηση, μόλις προχθές μας τὸ θυμίσε ὁ Ξεφέρης, εἶναι ενα εἶδος ποὺ χάνεται " με τὴν τέχνη τῶν μαστόρων. ἡ ἔλλη Παιονίδου με τὴν ποιητικὴ της παρουσία συμβάλλει ὥστε νὰ μὴ " χαθεῖ τὸ εἶδος" αἱ νὰ εἶναι ἡ ποίηση ρυθμός και ἀναπνοή. Μέσα στη " δυσκαμψία " ποὺ μᾶς χαρίζει μιὰ ἀνελέητη καθημερινότητα ὁμολογῶ πὺς εἶχα καιρὸ νὰ διαβάσω στίχους τόσο τρυφερούς... (Χαραυγή 1971, "οφιανός Ἀρυσσοστομίδης")

- " Η ἀγάπη γιὰ τὸν κόσμο και τὴν πατρίδα εἶναι ἄρρηκτα συνυφασμένα με τὴν ποιητικὴ ευαισθησία της ἔλλης Παιονίδου. ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι γνήσια, γι' αὐτὸ παίρνει στίς ἐκφράσεις της γνήσιους ποιητικούς τόνους, ἡ φωνὴ της γίνεται χαμηλόφωνη και ζεστή, γι' αὐτὸ και πὺς πειστικὴ.

(Ἄγγελος Ἰλιότεχνος, ἔφημερίδα φιλελευθέρου, 1968)

- Ὑπερεκχυλίζουσα ευαισθησία ποὺ μεταυσιώνεται σὲ χαμηλόφωνους λυρικούς τόνους ἢ ἀνυψώνεται σὲ ποιητικὴ πράξη ὀργῆς και διαμαρτυρίας, εἶναι ἡ συνισταμένη της ποίησης της Ε. Π. Μηνύματα γεμάτα ἀνθρωπιά και στοχαστικές στιγμές μεστές ἀπο τοὺς προβληματισμούς της γῆς μας, προβληματισμούς ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ ἔσχατες μνήμες...

(Ἄνθος Λυκαύγης, Ραδιοπρόγραμμα, 1971)

- Ἄνκαι ποιήτρια με ὠριμένη θέση ἀπέναντι στὸν κόσμο και τὰ προβλήματά του, ἡ Ε. Π. δέν παρασύρεται σὲ κραυγαλέες διακηρύξεις. με χαμηλόφως, φιθυριστούς λές τόνους, με λυρική διάθεση, μιλάει με μιὰ ἀπλήη φωνὴ ποὺ ὑποβάλλει.

(Ἀχιλλέας Πυλιώτης, Νέα ἔποχή, 1971)